

Сузір'я Пса

КУПИТИ

Про книгу

Після пандемії невідомого грипу, що знищила майже все людство, світ спорожнів. Лише вітер над злітною смугою в Колорадо, старенький літак і пес на ім'я Джаспер нагадують Гігові, колишньому пілоту, що він досі живий. Разом із мовчазним, озброєним до зубів сусідом Гіг тримає оборону проти мародерів і тієї глухої тиші, що повільно з'їдає пам'ять — останній захист проти небуття.

Гіг літає. Підіймається в небо, щоб на мить віддалитися від втрат, від спогадів про дружину, від світу, де скорбота ніколи не меншає, лише змінює форму, а печаль лежить в основі всього, як вода. Він обережно відраховує пальне, обережно відмірює надію. І одного дня крізь тріск радіоефіру чує те, чого не мав би.

Голос. Можливо, випадковість. Можливо, пастка. А може — доказ, що десь іще жевріє життя.

КНИГА ПЕРША

I

Звірюгу я тримаю на ходу, бензин 100LL наготові, завбачаю атаки. Я доволі молодий, доволі бувалий. Колись мало не понад усе любив ловити форель.

Мене звати Гіґ, саме лиш ім'я. Біг Гіґ, якщо вам не досить.

Якби я прокидався в сльозах, а не скажу, що таке бувало, то хіба через форель: згинула вся. Струмкова форель, райдужна, кумжа, червоногорла, пструг — геть уся.

Тигр зник, слон, мавпи, павіан, гепард. Синиця гостро-чуба, фрегат, пелікан (сірий), кит (сірий), горлиця. Прикро, однак. Не плакав, допоки остання форель не попливла проти течії на пошуки, певно, холоднішої води.

Мелісса, дружина моя, стара дитина квітів. Не така й стара. Гарна була. У цій оповідці вона могла б стати Євою, та з мене нікудишній Адам. Каїн радше. Не було в них там подібного до мене.

Ви колись Біблію читали? Щоб отак сісти й читати, як якусь книжку? Почитайте «Плач Єремії». У нас приблизно так само. Практично плачемо. Душу виливаємо, як ту воду.

Під кінець люди казали, що потеплішає, а потім стане холодно. Дуже холодно. Досі чекаю. Дивина вона, ця наша земля, дивина за дивиною відтоді як відокреми. лася від місяця, що кружляє й кружляє колами, як та гуска, що лишилася без гусака.

Гусей нема більше. Хіба лише кілька. Минулого жовтня присмерком чував знайоме гелготіння і бачив п'ятірко на криваво-холодній синій обрії. П'ятьох за всю осінь, здається. Наступного квітня — жодного. Коли сонце не світить, я вручну наповнюю бак авіаційним бензином 100LL зі старого резервуара в аеропорту, а ще в мене є пікап, яким навозив собі пального. Стільки бензину, що на все життя стане, якщо триматимуся локальних маршрутів, що я й планую робити, мушу. Пташка в мене маленька — «Цесна-182» 1956 року випуску, справжня краля. Молочно-блакитна. Я собі думаю, що сам сконаю швидше за Звірюгу. Куплю собі ферму. Акрів вісімдесят сіна й кукурудзи десь у низинці, в селі, де поміж пурпурових гір іще тече холодний струмок, повен струмкової форелі та пстругів.

А доти літатиму своїми маршрутами. Туди й назад. Є в мене один сусід. Єдиний. На невеличкому сільському летовищі за кілька миль від гір є тільки ми з ним. На тренувальному майданчику, де зведено купу будинків для людей, що не можуть заснути без свого літака, як ті гравці в гольф, що живуть на полі для гольфу. В документах на його стару вантажівку, яка вже не на ходу, зазначено ім'я Бенлі. Брюс Бенлі. Я витяг їх із бардачка, коли шукав манометр для шин, щоб узяти собі на Звірюгу. Адреса реєстрації у Віт-Риджі. Але я його так не кличу, навіщо, нас тут лише двоє. Ми самі в радіусі як мінімум восьми миль' — протяжності розлогого степу до першого ялівцевого лісу біля підніжжя гори. Кажу лише: «Агов». За ялівцем дубовий підлісок, а далі чорний ліс. Ну, бурий. Побитий жуками й висохлий. Багато дерев уже позасихали, хитаються, як тисяча голих скелетів, зітхають, як тисяча примар, та не всі. Є ділянки зелені, і я їхній найбільший шанувальник. Я вболіваю за них тут, на рівнині. Най-най-най! Зростай-зростай-зростай! Це наша бойова пісня. Волаю її з віконця, низько пролітаючи над ними. Зелені ділянки розростаються рік за роком. Життя невга-мовне, якщо його трішечки підбадьорювати. Присяга-юся, вони мене чують. Махають у відповідь, хитають перистими руками туди-сюди низько аж біля

самої земельки, вони мені схожі на жінок у кімоно. Тихесенько просуваються крихітними кроками, махають низенько долоньками.

Коли можу, підіймаюся туди пішки. До зеленіших лісів. Дивно таке говорити — не те щоб мені треба викроювати на це час. Підіймаюся подихати. Повітря там інше. Це небезпечно, зайвий приплив адреналіну.

КУПИТИ